

Milenovický sad

Ivo Beneš (1941)

Když země na hranici krvácí,
my jihočeští rodáci,
v nichž každém bratr Petr a bratr
Jan dříme,
v Milenovicích tu nad Blanicí
pod břízkami bdíme.

Když se naplnil čas zrání k ránu
a my přešli smrti valy,
za bílou zeď a za bílou bránu,
děti nás tu pochovaly.

Odešli jsme tiše z domu svého,
za břeh moře předhistorického,
jež od Doudleb až ku Práchni
vzdouvalo se.
V rodnou zem nás tu děti pochovaly,
bychom nad vlnami času stráží stáli,
nad vodňanskými poli v rose
a nad rybníky, nad lukami,
nad mlýny, chlěvy, nad brázdami.
Pod strání a pod břízami
spíme sami.
Jenom Průšův Kristus spí tu s námi.

Hlídáme tu dětem pole,
která těžkou řepu dají,
zahrady, jež s jarem kvetou
a s podzimem dozrávají.

Když nad zemí vichr zkázy duje,
naším klidem klid vodňanských
rybníků je,
mechy nám tu voní,
stříbro slunce padá na úrodu mladou,
hory do bohatých zahrad stíny kladou.

Když vesnici jsme opustili prostou,
do mladých břízek duše naše rostou,
tak bílých jako našich statků štíty,
jež pod lipami na návsích jsou skryty,

k svým domovům, ke svým polím zříme.

Listem břízek díváme se do krajiny,
tam, kde zázračný Lomec bíle svítí kraji
a Svobodná hora klade těžké stíny.
Při klekání svjííme se v listech v taji,
a když nové slunce budí nás,
my s ránem se otvíráme zas.

Přes soumraky, přes oponu smrti bledou
vidíme své vnuky, jak do školy jedou,
vidíme muže stavět bílé mosty
přes Blanici,
ženy ku krásné madoně v Lomnici
spěchající.

Vnuci, kteří kolem jedou,
naši bílou bránu zdraví
a my odpovíme jim listím bříz.

Když země na hranicích krvácí,
my jihočeští rodáci,
v nichž každý bratr Petr a bratr
Jan dříme,
tu pod horou a nad Blanici bdíme.

Když čas vše i časy mění,
když plamen pomsty svítí
nad střechami,
rod k rodu vážem, děti k pokolení.

My jihočeští rodáci pod horou
a nad Blanici bdíme
a Průšův Kristus bdí tu s námi.

Než záře rána obzorům se navrací,
my jihočeští rodáci,
když čas vše i časy mění,
v Milenovicích tu pod horou
jak pod Blaníkem bdíme
a čekáme na vzkříšení.